

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savko, advokátem, se sídlem 28. října 851/26, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, poštovní příhrádka 351, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti vyrozumění Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11.10.2012, č.j. 7796/12-1500-506118, o nedůvodnosti podnětu

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 2.000,- Kč. Částka 2.000,- Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení vyrozumění původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11.10.2012, č.j. 7796/12-1500-506118, jímž původní žalovaný žalobci dle ustanovení § 121 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), sdělil, že jeho podnět ze dne 29.11.2011, kterým se domáhal přezkoumání platebních výměrů na daňové penále na dani z příjmů fyzických osob ze dne 17.12.2010, č.j. 252355/10/2149125050690, č.j. 252357/10/2149125050690, č.j. 252358/10/2149125050690, č.j. 252343/10/2149125050690, č.j. 252344/10/2149125050690, č.j. 252345/10/2149125050690, č.j. 252359/10/2149125050690, č.j. 252346/10/21491255

0690, č.j. 252347/10/2149125050690, a č.j. 252348/10/2149125050690, nebyl shledán důvodným. Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen se zabývat povahou napadeného vyrozumění o nedůvodnosti podnětu k přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo žalobci dle ustanovení § 121 odst. 4 daňového řádu sděleno, že jeho podnět k povolení přezkumného řízení ze dne 29.11.2011 byl shledán nedůvodným, v tom směru, zda se nejedná o úkon správního orgánu, který je z přezkumné činnosti soudu vyloučen. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na ustanovení § 70 s.ř.s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy vyjmenovává úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ustanovení § 65 a § 66 s.ř.s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci.

Žalobce předmětnou žalobou brojil proti vyrozumění o nedůvodnosti podnětu k povolení přezkumného řízení, jež bylo vydáno původním žalovaným dle ustanovení § 121 odst. 4 daňového řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2013, č.j. 1 Afs 35/2013-30, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že výrok sdělení (oznámení), jímž se osobě, jež o to požádala, postupem dle ustanovení § 121 odst. 4 daňového řádu sděluje, že podnět k povolení přezkumného řízení nebyl shledán důvodným, není rozhodnutím ve smyslu soudního řádu správního, neboť se jím nezasahuje do subjektivních práv daňového subjektu, a proto není přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud v tomto směru uvedl, že: *„Obdobně jako v dřívějším zákoně o správě daní a poplatků se i přezkumné řízení podle daňového řádu rozpadá do dvou fází: v prvé se rozhoduje (na vyšším stupni soustavy finančních orgánů) o tom, zda přezkoumání vůbec bude povoleno či nařízeno; ve druhé fázi – a to jen tam, kde přezkoumání vůbec je povoleno či nařízeno a původní řízení tedy znovu „otevřeno“ – rozhoduje orgán, který v původním řízení rozhodoval v posledním stupni, o tom, zda původní (přezkoumávané) rozhodnutí bude změněno, zrušeno či nahrazeno jiným. Rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí může vsutku představovat zásah do právní sféry daňového subjektu.*

Jiná právní situace ovšem nastane tehdy, nevyhoví-li vyšší správce daně žádosti o povolení přezkumu a nepovolí přezkum daňového rozhodnutí. Takové rozhodnutí pojmově

nemůže znamenat zásah do právní sféry daňového subjektu. Daňová povinnost žadatele o povolení přezkumu již byla pravomocně stanovena dřívějším rozhodnutím finančního orgánu; tím, že instančně vyšší správce daně nepovolí přezkum tohoto rozhodnutí, se na původním rozhodnutí nic nemění, tj. nemění se ani práva a povinnosti daňového subjektu.“

Z uvedeného vyplývá, že pokud byl podnět daňového subjektu k povolení přezkumu vyhodnocen jako nedůvodný a tato skutečnost byla daňovému subjektu sdělena postupem dle ustanovení § 121 odst. 4 daňového řádu, nemůže toto sdělení představovat rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s.ř.s. Předmětným sdělením tak nemohlo být nijak zasaženo do právní sféry žalobce, jelikož na jeho právech a povinnostech se v souvislosti s tímto sdělením nic nezměnilo. Přezkumné řízení zůstalo toliko v první fázi, kdy se rozhoduje výhradně o tom, zda přezkoumání napadeného rozhodnutí bude vůbec povoleno. Pro úplnost soud dodává, že proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla podána ústavní stížnost, jež byla ovšem usnesením Ústavního soudu ze dne 24.10.2013, sp. zn. I ÚS 2849/2013, www.usoud.cz, odmítnuta.

V nyní posuzované věci tak přezkumné řízení zůstalo výhradně v jeho první fázi, kdy se toliko rozhodovalo o tom, zda bude přezkum napadeného rozhodnutí povolen. Původní žalovaný dospěl k závěru, že podnět žalobce není důvodný. Tato okolnost má pak nutně za následek, že napadené platební výměry nebyly tímto vyrozuměním jakkoliv dotčeny a je vyloučeno, aby dotyčné vyrozumění bylo způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobce. Nelze než konstatovat, že vyrozumění původního žalovaného, proti němuž je ze strany žalobce brojeno, není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s.ř.s.

Jelikož vyrozumění není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s., jedná se tak o úkon správního orgánu, který je ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť dle ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Žaloba, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání dle s.ř.s. nebo zvláštního zákona vyloučeno, je dle ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. nepřipustná. Vzhledem k těmto skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřipustnou odmítnout, a to s odkazem na ustanovení § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle ustanovení § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000,- Kč žalobci, k němuž dojde prostřednictvím účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová